

Sygn. akt VI P 777/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Gdańsk, dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Beata Young

Protokolant: Beata Tylki

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko (...) J. S., J. C. Spółka Jawna z siedzibą w G.

o zapłatę wynagrodzenia i odszkodowanie

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążenia powódki kosztami procesu;

Sygn. Akt VI P 777/13

UZASADNIENIE

Powódka A. J. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) J. S., J. C. Spółka Jawna z siedzibą w G. kwoty 2.894,13 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami oraz kwoty 3.315,20 tytułem odszkodowania, a także zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż była zatrudniona w przedsiębiorstwie pozwanego od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia 10 czerwca 2013 r., w wymiarze pełnego etatu z wynagrodzeniem brutto wynoszącym 1500,00 złotych, które w związku z podniesieniem wynagrodzenia minimalnego w 2013 roku uległo podwyższeniu do kwoty 1600 złotych brutto. W 2012 roku pozwany wypłacał powódce tytułem wynagrodzenia 900,00 złotych, płatnych do rąk własnych, gdy tymczasem zgodnie z umową o pracę powinna ona otrzymywać tytułem wynagrodzenia zasadniczego za miesiąc pracy, po potrąceniu należnych składek i podatków co najmniej kwotę 1.111,86 złotych bez premii. Powódka ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji w tym podejmowania samodzielnych decyzji, czego wynikiem było przyjmowanie bez protestu obniżonej kwoty wynagrodzenia, o sytuacji tej mówiła jednak w domu, zaległe wynagrodzenie za rok 2012 wynosi 161,76 zł za miesiąc czerwiec 2012r. i po 211,86 zł miesięcznie za miesiące od lipca do grudnia 2012r., cała kwota niewypłaconego wynagrodzenia za rok 2012 wynosi 1432,92 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego.

W 2013 r. pozwany wypłacał wynagrodzenie na jej konto bankowe. Następnie wykorzystując ograniczoną zdolność powódki do samodzielnego podejmowania decyzji, która posiada znaczny stopień niepełnosprawności, odbierał od niej w gotówce nadwyżkę ponad 900,00 złotych, którą ta przekazywała w gotówce z powrotem, wynagrodzenie po potrąceniu należnych składek i podatków wynosiło co najmniej kwotę 1.181,38 złotych nie licząc premii, która nie była przyznawana. Odnośnie odszkodowania powódka wskazała, iż ZUS w dniu 17 kwietnia 2013 r. wydał decyzję o zwrocie

nienależnie pobranych świadczeń w kwocie 3.413,35 złotych za okres od 1 sierpnia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku. Powódka wskazała, iż tytułem renty rodzinnej i socjalnej pobierała łącznie 1.275,97 złotych. W kwestionowanym przez ZUS okresie progi przychodu, powyżej których następuje odpowiednie ograniczenie renty wynosiły 2.447,80 złotych za miesiące sierpień i wrzesień 2012 roku oraz 2.457,20 złotych za miesiące od października do grudnia 2012 roku. Powódka progi te przekroczyła nieznacznie, co powinno skutkować nieznacznym obniżeniem należnego świadczenia. Kwota faktycznie nienależnego świadczenia wyniosła łącznie 98,15 złotych. Za różnicę żądanej przez ZUS kwoty 3.413,35 złotych i faktycznego przekroczenia limitu przychodu powódka obwinia pozwanego. Pozwany w nierzetelny sposób informował ZUS o przychodach powódki, pomijając dokonywane przez siebie potrącenia i kwoty, które wykorzystując jej nieporadność zabierał z jej pensji, w efekcie czego nie były dla niej przychodem. Pozwany wystawił powódce zaświadczenie, w którym stwierdza, że powódka od dnia 4 06 2012r. do 31 12 2012r. miała przychód 17 450 zł., a faktyczny przychód powódki był dwukrotnie mniejszy, nawet jeżeli powódka otrzymywałaby całe należne wynagrodzenie brutto to wyniosłoby ono tylko 10 500 zł, premii powódka nie otrzymała ani razu przez cały okres zatrudnienia, świadczy to o nierzetelności rachunków prowadzonych i wystawianych przez pozwanego

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż kwestionuje wszystkie fakty wskazane w pozwie za wyjątkiem tych, których wyraźnie nie przyznał. Podał, iż powódka była zatrudniona w przedsiębiorstwie pozwanego i tego tytułu otrzymywała wynagrodzenie za pracę. Początkowo wynagrodzenie to było wypłacane w gotówce, a następnie przelewem na konto. Wynagrodzenie to zawsze było zgodne z umową o pracę.

Pismem z dnia 12 marca 2015 r. pełnomocnik powódki rozszerzył i zmienił powództwo w ten sposób, że zamiast żądanej kwoty 2.894,13 złotych i kwoty 3315,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami wniósł o zasądzenie kwoty 7.800,00 złotych, na którą składa się kwota 2.894,13 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę oraz kwota 4.905,87 złotych z tytułu bezpodstawnych dokonywanych potrąceń z wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami. Powódka wskazała, że obecnie dochodzona kwota 7 800 zł stanowi iloczyn bezpodstawnie dokonywanych potrąceń w wysokości 600zł, które trwały cały czas w jakim zatrudniał on powódkę tj. 13 miesięcy od czerwca 2012 r. do czerwca 2013r. Odnośnie odszkodowania powódka wskazała, iż dochodzona kwota 3.413,35 złotych wynika z decyzji ZUS, w której ZUS domaga się zwrotu od powódki nienależnych świadczeń. Jako że podstawą wydania niniejszej decyzji były informacje przekazywane ZUS przez pozwanego powódka domaga się zwrotu tej kwoty od niego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. J. w dniu 4 czerwca 2012 roku została zatrudniona przez (...) J. S.J. C. Spółkę Jawną na okres próbny od dnia 4 czerwca 2012 do dnia 31 sierpnia 2012 r. Ustalone przez strony wynagrodzenie umowne zostało określone na kwotę 1500,00 złotych brutto oraz premię uznaniową. Powódka została zatrudniona w wymiarze pełnego etatu.

Okoliczność bezsporna.

Umową z dnia 1 września 2012 roku powódka została zatrudniona przez pozwaną spółkę na czas określony od dnia 1 września 2012 do dnia 31 sierpnia 2013 r. na stanowisku pracownika gospodarczego w wymiarze pełnego etatu. Ustalone przez strony wynagrodzenie umowne zostało określone na kwotę 1500,00 złotych brutto oraz premię uznaniową.

Okoliczność bezsporna.

Z dniem z 1 stycznia 2013 roku zgodnie z ustawą z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę uległo podwyższeniu do kwoty 1600,00 złotych, o czym powódka została poinformowana przez pozwanego pismem, które odebrała 4 stycznia 2013 roku.

Okoliczność bezsporna.

Przez okres zatrudnienia powódka otrzymywała umówione wynagrodzenie do rąk własnych w gotówce do końca roku 2012.

Dowód: zeznania świadka J. S. – k. 278 – 279 ; 00:06:32; ;00:12:25.

- częściowo przesłuchanie powódki A. J. w charakterze strony – k. 279. , 00:20:29; 00:34:09; 00:37:49 k. 283

Począwszy od 2013 roku wynagrodzenie za pracę było przekazywane powódce przelewem na jej rachunek bankowy nr (...) w Banku (...) Spółka Akcyjna we W.. Wynagrodzenie powódki z tytułu świadczonej pozwanemu pracy wyniosło:

- w grudniu 2012 r. - 1.111,86 złotych netto ,
- w styczniu 2013 r. – 1.552,53 złotych netto ,
- w lutym 2013 r. – 1.552,53 złotych netto ,
- w marcu 2013 r. – 1.499,70 złotych netto ,
- w kwietniu 2013 r. – 1.552,53 złotych netto ,
- w maju 2013 r. – 1.552,53 złotych netto ,
- w czerwcu 2013 r. – 780,78 złotych netto.

Dowód: historia rachunku bankowego powódki A. J. – k. 220 – 225.

W dniu 22 02 2013r. pozwany wystawił powódce zaświadczenie w celu przedłożenia w ZUS , iż powódka w okresie zatrudnienia od 4 06 2012r. do 31 12 2012r. uzyskała przychód w wysokości 17 450 zł , w okresie zatrudnienia nie było okresów niezdolności do pracy , nie było urlopów bezpłatnych i innych przerw.

Dowód : zaświadczenie k. 19

Zaświadczenie to przedstawione zostało w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych .

Dowód : pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 25 04 2014r. k. 101

Umowa o pracę pomiędzy powódką a pozwanym została rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 10 czerwca 2013 r.

Dowód: rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron – k. 1 część C akt osobowych powódki.

W okresie sierpień 2012 r. – grudzień 2012 r. powódka pobierała świadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na które składała się renta rodzinna w kwocie 593,30 złotych i renta socjalna w kwocie 682,67 złotych.

Okoliczność bezsporna oraz dodatkowo dowód: decyzja o waloryzacji renty z dnia 21 marca 2012 r. znak (...)– k. 20 – 23; decyzja o waloryzacji renty z dnia 21 marca 2012 r. znak (...) – k. 24 – 27.

Pozwany wystawił jako płatnik składek zaświadczenie ZUS Z-3 , w którego treści zawarł informację o wynagrodzeniach za okresy miesięczne : od VI 2012 do 01 2013 w kwotach po 1500 zł oraz od stycznia do maja 2013r. po 1600 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego oraz premie od stycznia 2013 do maja 2013 – za styczeń 2013- 608 zł, zaś od lutego do maja 2013r. po 600 zł. Wskazano , że pracownik otrzymuje premię uznaniową zgodnie z regulaminem wynagradzania.

Dowód : zaświadczenie ZUS Z-3 k. 91-94

Zgodnie z kartą przychodów pracownika za rok 2012 wystawiona przez pozwanego , powódka w roku 2012 uzyskała przychód :

- w lipcu 2012- 1350 zł
- w sierpniu 2012 -3100 zł
- we wrześniu 2012r.-3100 zł
- w październiku 2012r.3400 zł
- w listopadzie 2012r. -3400 zł
- w grudniu 2012r.- 3100 zł - razem 17 450 zł.

Natomiast zgodnie z kartą przychodów pracownika za rok 2013r. powódka w 2013r. uzyskała wynagrodzenie opodatkowane

- w styczniu 2013r-1500 zł – dochód -1183,10zł
- w lutym 2013r. -2200 zł- dochód -1787, 13 zł
- w marcu 2013r.-2 200 zł –dochód -1787,13 zł
- w kwietniu 2013- 2 123, 81 zł- dochód -1721, 39 zł
- w maju 2013r. 2 200 zł – dochód -1787,13 zł
- w czerwcu 2013r,-2 200 zł- dochód -1787, 13 zł
- w lipcu 2013r. 1053, 03 zł - dochód -830, 27 zł

Dowód : karta przychodów pracownika firmy za rok 2012 k. 96 , karta przychodów pracownika za rok 2013 k. 97

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu (...) w G. z dnia 17 kwietnia 2013 r. nr (...) powódka została na podstawie art. 10 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U z 2003 r. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.) zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 sierpnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. w kwocie 3.413,35 złotych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż z uwagi na to, że we wskazanym powyżej okresie powódka osiągnęła przychody w łącznej kwocie wyższej niż 70 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS dla celów emerytalnych i co za tym idzie otrzymywane świadczenie jako nienależne podlega zwrotowi.

Dowód: decyzja ZUS z dnia z dnia 17 kwietnia 2013 r. nr (...). K. 28

Od tej decyzji powódka złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego wG.. Postępowanie wszczęte na skutek złożenia odwołania zostało zawieszona na podstawie 177 § 1 pkt 1 k.p.c. a powódka do chwili zakończenia procesu nie zapłaciła kwoty żądanej przez ZUS.

Dowód: - odwołanie powódki od decyzji ZUS z dnia 17 kwietnia 2013 r. nr (...) – k. 2 akt sprawy Sądu Okręgowego w G.sygn. akt (...);- postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 marca 2014 r. sygn.. akt (...) - k. 78 akt sprawy Sądu Okręgowego w G. sygn. akt (...).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, a wskazanych powyżej oraz zeznań J. S. i częściowo zeznań A. J. przesłuchanej w charakterze strony.

Sąd dokumenty te wziął za podstawę ustalenia stanu faktycznego, strony nie kwestionowały ich autentyczności i treści. Niektóre z tych dokumentów stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., Sąd włączył je do materiału dowodowego traktując w oparciu o przepis art. 308 k.p.c. jako dowód z wizerunku dokumentów odwzorowujących oryginał. Strony nie kwestionowały zgodności tych kserokopii z oryginalnymi dokumentami.

Dokumenty urzędowe ocenione zostały na podstawie art.244. § 1 kpc, z treści którego wynika, iż dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone./ decyzja ZUS z 17 04 2013r., postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 03 2014r. w sprawie o sygn. Akt (...)

Oceny innych dowodów sąd dokonał zgodnie z treścią art. 245 kpc, stanowiącym, iż dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, sąd powziął wątpliwości co do prawdziwości treści dokumentów sporządzonych przez pracodawcę w postaci zaświadczenia o przychodzie powódki z 22 02 2013r. . 19, zaświadczenia ZUS Z-3 k. 92, karty przychodów k. 96, jako że dane w zaświadczeniu ZUS Z3 nie są zgodne z danymi z zaświadczenia k. 19 i karta przychodów k. 96, z uwagi jednak na pozostały materiał dowodowy w postaci zeznań powódki i świadków, który nie tworzy spójnej i logicznej całości, powództwa nie można uznać za zasadne.

Zeznania powódki są niespójne, częściowo wewnętrznie sprzeczne, wobec czego Sąd dał im wiarę jedynie w tym ograniczonym zakresie, w którym znajdują swe potwierdzenie w dowodach z dokumentów i zeznaniach świadków, a dotyczą okoliczności bezspornych. Należy również wskazać, iż zeznania powódki Sąd ocenił ostrożnie biorąc pod uwagę stan zdrowia powódki i wskazywane przez samą powódkę problemy z pamięcią oraz fakt, że strony jako zainteresowane wynikiem sprawy mają interes w przedstawieniu faktów w sposób dla siebie korzystny. Powódka w swych zeznaniach nie jest wiarygodna, sama przyznaje, że szczegółów, dat nie pamięta, a zatem nie sposób w oparciu o jej zeznania (i odtwórczą na ich podstawie relację świadka K. J..) ustalić, że istotnie dochodziło do przekazywania części wynagrodzenia z powrotem pozwanej spółce. Sąd dał wiarę zeznaniom powódki w zakresie w jakim wskazuje, iż w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce wynagrodzenie było jej płatne do rąk własnych, aż do roku 2013, kiedy wynagrodzenie pracownikiem zostało przelewane na konto bankowe, co potwierdzone jest wyciągami z konta bankowego powódki.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozostałych świadków J. J. i K. J., które miały wskazywać na fakt przekazywania nadwyżki otrzymywanego wynagrodzenia ponad 900 złotych. Sąd ocenił ich zeznania ostrożnie biorąc pod uwagę, że osoby te są najbliższą rodziną powódki. Zeznania są wzajemnie rozbieżne i sprzeczne z zeznaniami samej powódki. Świadczenie Ci nie byli w stanie wskazać w jaki sposób było przekazywane wynagrodzenie powódce (świadek J. J. wskazała, iż jej córka – A. J. zawsze miała przelewane wynagrodzenie na rachunek bankowy, z kolei K. J. – siostra powódki, wskazała, iż miało to miejsce po ok. 2 miesiącach od rozpoczęcia pracy, podczas gdy z wiarygodnego dokumentu w postaci historii rachunku bankowego powódki wynika, iż miało to miejsce od stycznia 2013 r., a więc po upływie niemalże 6 miesięcy od rozpoczęcia pracy przez powódkę u pozwanego). Świadczenie ci nie byli bezpośrednimi świadkami przekazywania pieniędzy przez powódkę pozwanej. Wprawdzie J. J. zeznała, iż widziała jedną taką sytuację, aczkolwiek pozostaje to w całkowitej sprzeczności z zeznaniami samej powódki, która wskazała iż o całej sytuacji powiedziała rodzinie dopiero gdy z jej renty ZUS zaczął potrąć świadczenia z uwagi na przekroczenie progu dochodu, a więc już po 17 kwietnia 2013 r., a więc dwa miesiące przed zakończeniem pracy w zakładzie pozwanego. Dodatkowo wskazać należy, iż świadkowie ci zeznali, jakoby powódka pieniądze zwracała swojemu pracodawcy po uprzednim zabranii ich z domu, co pozostaje z całkowitą sprzecznością z dowodem w postaci przesłuchania A. J. w charakterze strony, która wskazała, iż zawsze po otrzymaniu wynagrodzenia na rachunek bankowy szła do banku, aby je wypłacić i tego samego dnia po wyjściu z banku przekazała J. S., który był jej przełożonym. W tym stanie rzeczy Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków J. J. i K. J., które są niekompletne, niespójne i wzajemnie się wykluczają.

Zeznania powódki i świadków – członków rodziny powódki nie tworzą spójnej, jasnej i logicznej całości, dlatego nie można uznać wersji powódki podanej w pozwie za przekonującą, pomimo wskazywanych przez stronę powodową

niejasności w zakresie wysokości wynagrodzeń wynikających z kart przychodów pracownika firmy i niezgodności z zaświadczeniem ZUS Z-3k. 92 i k. 96

Zeznania świadka J.S. osoby która z ramienia pozwanego miała odbierać od powódki część przyznanego jej wynagrodzenia sąd potraktował z ostrożnością, oparł się na nich w części, zeznania te nie były dokładne, sąd dał im wiarę co do części okoliczności, jakie uznać należy za bezsporne – co do zatrudnienia powódki u strony pozwanej, roli świadka w zakładzie pracy pozwanego, z zeznań świadka wynika, że powódka nie przynosiła mu części wypłaconego wynagrodzenia, nie świadkowi nie wiadomo też, aby inny pracownik był z nim umówiony i aby musiał zwracać pieniądze. Z uwagi na brak innych dowodów o charakterze obiektywnym, brak zeznań świadków – osób postronnych, nie powiązanych rodzinnie z powódką, brak jest podstaw, aby uznać zeznania tego świadka we wskazanej części za niewiarygodne zważywszy na niezgodność i niespójność zeznań powódki oraz jej matki i siostry.

Sąd nie oparł się na pozostałej dokumentacji z akt osobowych powódki i dokumentach zgromadzonych w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem dokumenty te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd podczas rozprawy w dniu 7 sierpnia 2015 r. pominął dowód z przesłuchania pozwanego albowiem zgodnie z art. 299 k.p.c. jest to dowód fakultatywny i subsydiarny, pełnomocnik pozwanej wniósł o pominięcie tego dowodu z uwagi na niestawiennictwo współnika uprawnionego do reprezentacji spółki.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki A. J. nie zasługiwało na uwzględnienie. W myśl art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Powódka w niniejszym postępowaniu nie udowodniła faktu dokonywanych przez pozwanego bezprawnych potrąceń i przekazywania J. S. nadwyżki wynagrodzenia ponad kwotę 900 złotych, ustalenie to jest wynikiem dokonanej oceny dowodów, a w efekcie nie udowodniła również, iż to pozwany ponosi winę za szkodę spowodowaną na skutek wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji z dnia z dnia 17 kwietnia 2013 r. nr (...) w oparciu o nierzetelną dokumentację przedstawioną przez pozwanego. Co więcej, szkoda, której ustalenia powódka domagała się w niniejszej sprawie nie miała jeszcze miejsca, gdyż powódka nie zwróciła kwoty świadczenia, jakiej domaga się od niej Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie decyzji z dnia 17 kwietnia 2013r.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że ciężar wykazania faktów, które między stronami były sporne, spoczywał na powódce. Wynika to z art. 6 kodeksu cywilnego [dalej: k.c.] (w zw. z art. 300 kodeksu pracy [dalej: k.p.]), który stanowi, że „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”, a także z art. 232 zd. 1 kodeksu postępowania cywilnego [dalej: k.p.c.], w myśl którego „strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne”. W zakresie okoliczności spornych Sąd dysponował zaś w zasadzie jedynie dowodami z przesłuchania powódki oraz jej matki i siostry – które z uwagi na interes prawny i faktyczny powódki w wygraniu sporu, oraz pokrewieństwo, muszą być oceniane z dużą ostrożnością, moc dowodowa zaoferowanych przez stronę powodową dowodów, jak i brak jednoznacznej zgodności i spójności tych dowodów wyklucza możliwość przyjęcia ustaleń zgodnych z treścią pozwu, dochodzi do tego kwestia braku szkody na chwilę orzekania. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Negatywne konsekwencje procesowe z tego tytułu obciążają powoda, jako tę stronę, na której spoczywał ciężar dowodu, zgodnie ze wskazaną wyżej zasadą kontradiktoryjności w postępowaniu cywilnym na podstawie art. 6k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 232 k.p.c. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów

przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Zatem powódka utrzymując, że dochodziło do przekazywania nadwyżki wynagrodzenia ponad kwotę 900,00 złotych powinna wykazać, iż do przekazywania pieniędzy dochodziło. Powódka jednak podniesionych okoliczności w żaden sposób nie udowodniła, w szczególności nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków – innych pracowników pozwanej spółki- osób niespokrewnionych z powódką, którzy w podobny sposób mieli przekazywać część swojego wynagrodzenia, mimo, iż takie okoliczności podnosiła.

Sąd zważył, iż twierdzenia powódki przywołane w pozwie i kolejnych pismach procesowych są niekonsekwentne. Początkowo wskazuje ona, iż domaga się zwrotu różnicy pomiędzy kwotą 900,00 złotych, którą miała rzeczywiście otrzymywać, a kwotą umówioną tj. minimalnym wynagrodzeniem za pracę, po potrąceniu należnych podatków i składek. Następnie w jej imieniu profesjonalny pełnomocnik dokonuje rozszerzenia w tym zakresie żądania pozwu wskazując, iż domaga się kwoty 7.800 złotych z czego 2.894,13 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę a 4.905,87 złotych tytułem bezpodstawnie dokonywanych potrąceń. Jednocześnie powódka w żaden sposób nie wskazuje jakim tytułem pozwana miałaby dokonywać jej tych potrąceń. Co więcej w pozwie powódka domagała się zwrotu kwot znacznie mniejszych tytułem wynagrodzenia za rok 2013, podczas gdy z jej historii rachunku bankowego, w którego dyspozycji pozostawała, w sposób oczywisty wynika, iż otrzymywała od swojego pracodawcy w tym czasie tytułem wynagrodzenia kwoty znacznie wyższe niż minimalne wynagrodzenie za pracę, bowiem w wysokości około 1500. Z tego wynika, iż wynagrodzenie zasadnicze powódki ulegało podwyższeniu przez przyznanie jej premii uznaniowej, czemu zaprzeczyła powódka.

Wobec nieudowodnienia faktu niewypłacania części wynagrodzenia i dokonywania bezprawnych potrąceń, w konsekwencji nie zasługiwało na uwzględnienie również roszczenie odszkodowawcze powódki w kwocie ostatecznie określonej na 3.413,35 złotych / oprócz kwestii braku szkody powódki, albowiem powódka nie zwróciła świadczenia ZUS/.

Z tych względów, wobec nieudowodnienia przez powoda zasadności przysługującego mu roszczenia, orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku na mocy art. 80 k.p. a contrario i art. 415 k.c. a contrario.

W pkt. II wyroku Sąd, na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu należnymi stronie pozwanej. W ocenie Sądu, całokształt okoliczności niniejszej sprawy przemawiał za zastosowaniem wobec powoda tego przepisu, stanowiącego, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak wskazuje się w judykaturze, skorzystanie przez Sąd z przepisu art. 102 k.p.c. w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu orzekającego i tylko do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępienie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Zatem ustalenie czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", o których mowa w art. 102 k.p.c., ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie Sądu (vide: post. SN z 26.01.2007r., V CSK 292/06, Lex nr 232807). Zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, LEX nr 7379). W niniejszej sprawie Sąd zważył, iż o zasadności zastosowania art. 102 k.p.c. w przedmiocie orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej przesądza sytuacja zdrowotna i osobista powódki, która pozostaje w trudnej sytuacji finansowej, jest niepełnosprawna, cierpi na schizofrenię, zespół paranoidalno-depresyjny, a główne źródło jej utrzymania stanowi renta socjalna i rodzinna.